

El carrer de la Pau

El carrer de la Pau, ho recordareu prou bé, és el títol d'una pel·lícula de Charlot. En aquell carrer, on es mou la figura feble del mímic genial, la paraula «pau» té un so de sarcasme. El més brètol i el més fort imposen llur voluntat. I per qualsevol pretext la gent s'atropella i es peguen uns veïns amb els altres.

Aquesta pel·lícula de Charlot l'està vivint el món. A tot arreu la pau impera com en aquell carrer estratolari de la Pau.

* * *

Davant les possibles bretolades del més fort, els veïns més vells, més rics i els que passen per més saberuts, cridaren els altres veïns i els convidaren a constituir-se en germandat. De llavors endavant aquell carrer seria una bassa d'oli. El dèbil ja mai no podria ésser befat i atropellat, com fins llavors. La força de tots plegats, recolzada en la raó, valdria més que la brutalitat, fos qui fos que la volgués fer prevaler. Els mateixos veïns es cuidarien que fossin relaiat aquests bells propòsits. S'armarien i tot, si fos precis; constituïrien un sometent de veïnat.

A la fi s'haurien acabat els atropells i les baralles! S'haurien acabat els excessos de força!... Que aprenguessin els veïns dels altres carrers!...

Un dia, però, anà a viure a aquell carrer, un negre; un negre autèntic; petit, però negre de debó, del cap fins els peus; un negre del més negre i del més sòlid que es coneixia en el ram de tintoreria.

Una veïna en féu la seva presentació. El negre, és clar, de primer estava una mica encongít, però content de poder viure amb gent tan fina i ben educada. De seguida es feu apuntar soci de la germandat i es lliurà al seu viure apacible dins de casa seva.

I un dia s'esdevingué que la mateixa veïna justament que l'havia portat a aquell carrer, voluble de mena i cobdiciosa va voler per ella la vivenda que habitava el negre. Volia quedar-se també amb tot el que aquell pobret tenia dels seus avis i el que ell havia arreconat. I, tal com ho havia pensat, decidí d'entrar-se'n a la casa i fer-se mestressa de tot el que hi havia dins.

El negre — pobre negre! — no volia baralles — que per això s'havia apuntat a la germandat — i acudí als seus veïns

més influents perquè l'ajudessin i treïessin del cap d'aquella dona aquells mals pensaments. Els veïns — molt bona gent, molt!, i molt enraonada, — escoltaren els planys del negre i van fer junta. Van fer-ne moltes de juntes: la junta de quatre, la de vuit, la de tretze... No els venia pas d'una junta! I discutiren. Discutiren qui sap-lo el pro i el contra. I cridaren la veïna, que era una fembra alta, bella i forta i el pobre negret, petit i desnerit. Els escoltaren a tots dos i convingueren que, si bé els plaïa l'amistat de la bella veïna, havien de reconèixer que el negre tenia raó de sobres de queixar-se.

Convingueren també que es reuniren, si fos necessari, cada vespre i fins els dies

OFRENA

Poesia llegida pel seu autor en la festa de les Noces d'or dels senyors Magí Anglés i Josefa Piña celebrada el dia 11 al Restaurant Llibre de Barcelona, la qual coincidí amb la presentació en societat de llur neboda, la gentil senyoreta, Paulita Echauri i Anglés.

Penyora d'amistat ha sigut sempre confondre's en la joia d'un moment; d'aquest moment, amics, que és un exemple d'admiració, reclosa en un gran temple on s'hi eixopluga el cor i el sentiment.

Vint-i-cinc anys plegats, no és una estona de viure i sadollar-se d'un amor; és un romiatge llarg que l'home i dona remunten en la vida, mala i bona, i alternen el plaer i la dissort.

I si en la primavera de la vida, neix un amor amb ànsies de volar, quan la volada senti esmortuïda, veureu eternalment rejuvenida aquella gana boja d'estimar.

I com el pelegrí que enllà camina la vida es va escorrent a cada pas bell mig del cel serè o la boirina; i, malgrat tot, ben prompte s'endevena que lentament s'atansa l'hora del traspàs.

Volgutj amics: aquesta és vostra festa; en vostres caps s'honoren brins d'argent; i si fa poc passàreu greu tempesta, de roses, lleçamins i de ginesta copseu-ne avui la olor alegrement.

I, si Natura us ha impedit la troba d'un fruit ben generós del vostre amor, no hi ha mancat, però, una vida nova que us omple d'il·lusió i el cor us roba, de tanta juvenesa i formosor.

Ací contempleu la vostra vida, curulla de rojor, com sol ixent, radiant com clavellina amorosida a punt d'esclatar el fruit d'una embranzida que us dongui el bej d'amor omnipotent.

ALFRED CANAL

de festa i tót i que vetllarien de dies i de nits perquè no hi haguessin baralles.

En efecte, tots els veïns feien vida bell mig del carrer, atents a aquell bon propòsit. Però la veïna, bella i forta — ja ho hem dit abans — i esvelta com una matrona romana, els desafià a tots i de tots feu befa. Tirà pel mig del carrer — o pel carrer del mig — s'arremengà de braços i es plantà, valenta i decidida, al portal de la casa del negret. Aquest estava esglaiat, però serè, puix confiava que aquells bons veïns tots l'ajudarien. Però de tots els que eren al carrer per a ajudar-lo, cap no gosà aturar aquella fúria. Només els de cor més tendre i de semblant més decidit reaccionaren un moment, en oir els crits del pobret negre, i fins i tot gosaren amenaçar aquella dona, però ella se'ls encarà, decidida a tot, i se n'entrà a dins com un mal esperit. I primerament a bufetades i després a esgarrapades, a cops de puny i a mocegades, anà acorralant el negre al menjador i a la cuina de la casa i pujaren tots dos escales amunt, barallant-se com dues feres. En veure que amb els punys i les dents i les ungles no aconseguia dominar el feble enemic, va treure's unes ampolles que duia amagades sota el davantal. Eren de sulfumant i vidriol i les buidà damunt la seva víctima amb l'intent gens cristià de cremar-lo.

Els veïns estaven horroritzats. Horroritzats i acovardits.

Finalment aquella fúria va agafar el negre per la gorja, el rebregà i l'estintolà com una penjarella i el llançà daltabaix del terrat. Aquell cos feble va rebotre a les llambordes del carrer i ja no es va moure ni cridà més. Pobret!, havia mort.

Quan la veïna bella i forta va aparèixer radiant d'orgull i de satisfacció amb el rostre tot vermell encara de la batussa, les altres veïnes haurien dit que li tenien enveja i els veïns, si haguessin gosat, haurien prorromput en aclamacions d'entusiasme i crits delirants d'admiració.

Passat l'ensurt de la baralla els veïns es reuniren altra vegada i altra vegada van fer junta. Van fer junta i acordaren assistir a l'enterrament del negre que havia mort; nomenaren soci d'honor a la veïna bella i forta i es feu constar la satisfacció de tots els presents perquè no s'havia agut d'aplicar el reglament per tal que la pau i la bona harmonia presidíssin com senyoreta la vida del veïnat

JORDI MUNTANYA

Acadèmia de Taquigrafia i Mecanografia

Lliçons de set a deu del vespre i hores convingudes

JÚLIA LLEDÓS I SAURA

Carrer del Dr. Robert, 17. 1er

ANGEL LLEDÓS I SAURA

Practicant Municipal

MASSATGES - CIRURGIA MENOR - INJECCIONS

Consultori: Carrer del Dr. Robert, 17, 1.er

Hores de visita, de 3 a 5